

Ellágyulás

2011 október 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Megbocsátani kétféle módon lehet. Magánügy a megbocsátás, ha négyszemközt elintézik a dolgot az érintettek, közügy, ha meghívott újságírók el?tt fognak kezet, mosolyognak, barátkoznak.

Révész Máriusz fideszes országgy?lési képvisel? a nagy nyilvánosság el?tt kért kegyelmet a *2006. október*

23-án emberségb?l levizsgázott rend?röknek, így kezeljük mi is közéleti eseményként a történteket. Látszólag morális és politikai telitalálat, hogy a képvisel? családostól az Országházba invitált két rend?rt, akik ugyan nem bántották, de szépen végignézték, ahogyan társaik felb?szült vadállatként megpróbálják szétverni a fejét.

Mi a Magyar Hírlapnál kiváló személyes és munkakapcsolatban állunk Révész Máriusszal, tudjuk, hogy cseppet sem sért?d?s, éppen ezért nyilvánosan is megindokoljuk, miért tartjuk baklövésnek és vállalhatatlannak a tegnapi megbocsátó show-m?sort.

Kezdjük kissé távolabbról. Ha valaki jobboldali közszerepl?, de legyen akár csak mezei szavazó, akkor minden idegrezdülésével „keresztényinek” kellene lennie – sokak szerint. Nemcsak a baloldalon, a táboron belül is felbukkan a szemforgató érv, amely szerint a jobboldaliaknak, konzervatívoknak vagy nem is tudom, kiknek, akik tehát nem liberálisok és komcsik, a megbocsátás és szeretet parancsa szerint kellene m?ködniük minden pillanatban. Hányszor hallottuk már, hogy jobboldali vagy, tehát keresztény is, maradj csendben, neked azt írja el? a Mestered, hogy tartsd oda a másik orcádat is. S?t: nyilván akkor kerek a világ, ha még a fels?- és alsóruhádat is megosztod a téged püföl? készenlétiekkel…

Boldogult Csiha Kálmán református püspök, aki hosszú éveket töltött a román kommunizmus börtöneiben, mondta egyszer a megbocsátásról, hogy keresztyének vagyunk, nem birkák. Igazat beszélt. Senkinek semmi köze ahhoz, milyen vallást követek vagy nem követek. Hogy a saját hitem, meggy?z?désem, világképem pontosan mit takar, hogy mit tartok helyesnek, hogy tanítómesteremnek fogadom-e Jézust vagy sem, kizárólag a személyes ügyem. Ráadásul a jobboldali és konzervatív jelz? nem szinonimája a kereszténynek. Egész sereg k?kemény jobbost ismerek, aki nem jár templomba, s?t Istenben sem hisz. A keresztény megbocsátás morális, a konzervatív gondolkodás pedig politikai kategória. Semmi közük egymáshoz.

Így aztán azt tanácsolom, hogy a vallásos meggy?z?dés?, jobboldali ember csak akkor fogadja el mások kéretlen etikai tanácsait, ha azt látja, hogy például a liberális meggy?z?dés? polgárok is elfogadják a másképp gondolkodók közéleti jelenlétét. Például, hogy ?k is vezethetnek budapesti színházat. Elvégre a liberálisokat – legalábbis doktrinálisan – az általános emberszeretet és a túlcsorduló szabadságélmény vezérli, nosza, csókolják össze Dörner Györgyöt, de legalább hagyják békén dolgozni. Ha pedig nem teszik, akkor ne osztogassanak tanácsokat másoknak.

Miután alapos a gyanú, hogy a végs? kérdésekr?l, életr?l, halálról való gondolkodást, valamint a helyes életvezetés magyarázatát nem a politikusoknak szabták az égiek, Révész Máriusznak is határozottan rosszul áll a keresztény moralizálás. Ebben a vegytisztán politikai ügyben, sok-sok magyar ember megalázásában, megverésében ugyanis a jogi és erkölcsi jóvátétel a fontos, nem pedig a nagy nyilvánosság el?tt megejtett ellágyulás.

Karol Wojtyla bement merényl?jéhez a börtönbe. Karol Wojtyla, az ember, megbocsátott Ali Agcának, a másik embernek. Karol Wojtyla azonban egyúttal II. János Pál is volt… Révész Máriusz boldoggá avatását – az utolsó

híreink szerint – a parlamenti kétharmad bizonytalan id?re elnapolta.

A készenléti rend?rök? ?k köszönik, jól vannak. És azt a tanulságot sz?rték le, hogy ha a kollégák szétverik valakinek a fejét, a végén úgyis elhaverkodnak majd velük a „nagy emberek”. Nagyjából döntetlenre hozták a meccset. A politika eltörölte egyéni és közösségi b?neiket, és persze elmaradt a b?nh?dés is.

Miközben már 2006. október 24-én hajnalban a parancsnokaik arcába kellett volna vágniuk a jelvényüket… Emberhez, férfihoz, magyarhoz méltón. A becsület nevében. Azonnal ki kellett volna lépniük a testületb?l, amely rablóbandává züllesztette ?ket. Még akkor is, ha munka nélkül maradnak, még akkor is, ha nehéz id?k következnek.

Máriusz, most azt kéred az igazságszolgáltatástól, hogy ne bántsa az ártatlan „kis rend?röket”… Tévedsz. A „kis rend?rök” is b?nösök. Az egyenruha ma is sáros és véres. Az élveteg ver?emberek, a b?nöz?kt?l semmiben nem különböz?, kigyúrt tahók, a nagy pofájú, magabiztos, egyenruhás surmók ma is a testületben vannak.

Velük fogtál kezet tegnap jelképesen. ?ket mentetted fel meggondolatlan szavaiddal. Szerinted elfogadják a megvert, megalázott emberek, hogy békejobbot nyújtottál, miközben folynak a büntet?eljárások?

Szerintem a földi igazságtétel valami egészen mást jelent. A moralizálás helyett inkább dolgozni kellene, hogy mihamarabb felkutassuk, megtaláljuk és felel?sségre vonjuk a b?nösöket, kicsiket és nagyokat egyaránt. Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

Ajánló